

PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

CEDOC
FONS
A. VILADOTSALVEM JOAN COMORERA !

Com una mostra de la solidaritat que Joan Comorera troba entre els diversos medis de la democràcia hispànica, traduïm amb plaer el següent article que amb la signatura del nostre company Evarist Massip ha publicat el número de gener d'enguany de "Política", òrgan del Consell Nacional d'Esquerra Republicana.

El dictador Franco, autor del segrestament escandalós del President Lluís Companys, té al seu poder -- i intenta "jutjarlo" -- la personalitat més rellevant de la política catalana d'aquests darrers anys. En efecte, Joan Comorera fa més de dos anys que és presoner del dictador que costa més vides en tota la història d'Espanya, presoner d'un dels més grossos matancors de la història política universal.

Franco té en l'ex-conseller del Govern autònom de la Generalitat de Catalunya un dels més ferms adversaris, un polític que ha servit i serveix amb lleialtat i honor les idees per les quals lluita fa prop de mig segle. Una lluita que constitueix una línia ininterrompuda de coherència i de fidelitat a uns principis que no hem de discutir ara, però si recordar-los en honor a la veritat que Franco i els seus intenten ofegar en la pròpia sang del presoner que es diu Joan Comorera.

Perquè, veïam, què és el que Franco intenta "jutjar" en la persona de Comorera ? Allò que no es pot jutjar, allò que més de quaranta anys de lluitar per la democràcia i la classe obrera volen condemnar-se no pas amb les proves materials d'uns articles periodístics i els extrems d'uns discursos o la totalitat dels discursos; d'un polític que ha servit una idea, sinó la pròpia causa que a Espanya acabarà amb Franco, com ha posat fi a l'existència de tots els despòtes que s'han calçat el poder executiu dels pobles de no importa quin període històric ni lloc del món; allò que vol condemnar-se no és la propaganda de les idees sostingudes per Comorera en la forma que han estat exposades, sinó les mateixes idees mitjançant la deshonra d'aquestes idees, mitjançant la pública proclamació que en Joan Comorera la lluita per la democràcia i l'assassinat són termes sinònims.

Precisament el terrorista és el que havia de sostenir la tesi dels delictes de "terrorisme" de qui, com Comorera, no ha fet en tota la seva vida política altra cosa que condemnar el terrorisme, com el condemnen tots els socialistes i demòcrates del món, per ineficaç sino per inhumà, com engendradora de catàstrofes que al nostre país estan en la memòria de tots els que han viscut de prop el moviment obrer de Catalunya en el mig segle que precedí la segona República Espanyola.

Franco acusa sense cap base Comorera de "terrorista", perquè gràcies al terrorisme ~~la Falange~~ la Falange s'obrí pas, perquè pel terrorisme s'ha sostingut el règim més terrorista que Espanya ha conegut.

Franco acusa Comorera d'haver dirigit una escola de terroristes que no ha existit més que en el cervell del dictador, perquè d'altra forma no és el procés de Comorera el que tindria lloc, sinó el procés del règim que anihila Espanya.

I això és el que cou a Franco i els seus, cada cop menys en quantitat i més moralment deshonrats. Deixada, doncs, de banda la grollera invenció del "terrorista" Comorera, què queda ?

Queda el lluitador que va anar al seu país a dir als seus connacionals que eren ciutadans d'un país sense ciutadania, estrangers en llur pròpia pàtria, presoners en una presó que abasta els límits de tot el territori peninsular i insular. Queda el conspirador Comorera, queda el autor i propagandista d'una promesa clandestina editada en català en una Catalunya engrillonada, en la primera manifestació de la tirania franquista es la de perseguir la llengua materna dels catalans. Queda el dirigent d'un partit que ha anat a reconstituir-lo allà on són els seus vells militants, molts dels quals són herois, no d'una guerra civil, sinó d'una veritable guerra d'independència de les nacions hispàniques.

De quan ençà l'acció conspirativa seria, doncs, il·legítima per a Comorera, quan se n'han servit les més il·lustres personalitats de la política peninsular i del món enter cada vegada que la llibertat i la dignitat humana han estat tropitjades i escarnides pels sabots traïdors a la pàtria i per polítics sense decència i sense honor?

Quan es tanquen els camins de la democràcia a milions d'homes i dones que s'havien donat un règim votat i confirmat en eleccions lliures i adhuc presidides per adversaris de les conquestes populars iniciades el 14 d'abril; quan no existeix cap ombra de premsa en defensa dels interessos de la immensa majoria de la població hispànica, sinó els d'una minoria de grans propietaris d'hendes i fins i tot de vides; quan un exèrcit pretorià està al servei, no de la pàtria, sinó d'un petit nombre d'explotadors de la pàtria; quan en un país els alts dignataris de l'església romana reneguen tan escandalosament de l'exemple de Jesús i es fan còmplices dels anti-crist moderns; quan la independència i la sobirania hispàniques han estat objecte sovintejat d'alienació i de venda a potències estrangeres; quan la desesperació podria explicar tots els excessos, l'acció conspirativa no solament és un dret per al perseguit, sinó un deure indefugible per a tot patriota de doblé.

Aquest i no pas d'altre és el "delicte" avui de Joan Comorera. El sol delicte que Franco no s'atreveix a jutjar i el que les consciències lliures d'Espanya i del món han d'exigir que es jutgi si encara queda al dictador espanyol una engruna de consciència humana.

Amb tot, perquè la veu de la consciència lliure universal pugui fer-se sentir cal abans que tots els catalans i espanyols dispersos pel món facin sentir llur clam sense reserves de cap mena, amb el pensament clar que si avui s'aixequen en defensa d'un comunista en perill de mort, demà estaran disposats a solidaritzar-se amb un socialista, un anarquista, un republicà, amb un patriota sense partit, amb un adversari polític, per a fer front, amb els mitjans que es podrà, a l'enemic comú i primer avui de trenta milions d'espanyols.

Salvem Joan Comorera!

CATALUNYA, UNIDA, S'HA REDREÇAT *

Ja el 1939, el primer ple celebrat fora del territori nacional, el P.S.U. de C. proclamava, per la veu autoritzada del seu secretari general, company Joan Comorera: "Catalunya, unida, es redreçarà".

Mi els anys, ni la repressió, ni les dissensions més o menys interessades dels instal·lats a l'exili, ni l'abandonament monstruós de les falses democràcies, ni cap circumstància desfavorable, no han pogut impedir el resorgiment gloriós del sentiment patriòtic, de l'esperit combatiu, de la iniciativa vigorosa del nostre poble. En vaga del 1951, en ple pessimisme exterior, ja fou la primera gran campanya de la Catalunya en lluita. I des d'aleshores s'ha anat accentuant la devallada del feixisme, afavorida també pels

moviments del país basc i de Sevilla, de Madrid i de tot arreu.

En tornat heroicament a Catalunya, el nostre secretari general reprengué la seva campanya pública amb la mateixa idea salvadora: la unitat nacional dels catalans. La cpl. lecció de "Treball" clandestí n'està tota impregnada. I, ara, el moviment de boicot als tramvies, metros, autobusos, espectacles, esports, etc., demostra com la idea va fent camí i es concreta en grandioses manifestacions d'oposició a la tirania.

D'aquesta Catalunya combativa havia de sortir, surt i sortirà l'enderrocament del feixisme, com va néixer en el fons la República de 1931. Les Llibertats democràtiques a tot el territori de la República Espanyola deponen, primordialment, de Catalunya, car Catalunya és per definició l'avantguarda de tot moviment avançat, la base i la plataforma dels combatents. La lluita contra el feixisme és, per al nostre poble, l'únic camí de recórrer les llibertats socials i nacionals.

No hi fa res que demagogos irresponsables s'atribueixen gratuïtament una acció unànime, car tothom sap que els partits espanyols espanyols no tenen eco a casa nostra, des de la putrefacció del lerroullisme. Ja fa mig segle que no existeix tradició monàrquica -- la Il·liga, tot i apuntalant la monarquia en decadència, gosava solament proclamar-se "indiferent a les formes de govern" -- i si els ciutadans no van en tranvia no és pas per demostrar llur adhesió al general Sanchez de torn --el segon en vint anys--, presentat com bona persona per a justificar militars, monàrquics i els clergues trabucaires.

El poble, un milió i mig d'habitants de Barcelona pel cap més baix, s'ha estat una bona quinzena sense agafar tramvies ni els altres transports urbans, ni assistir a espectacles, per a protestar en principi contra un augment de 20 cèntims dels trajectes de tramvies i metros, però en realitat per a demostrar una vegada més la seva oposició irreductible al règim i a les combinacions de palau o de camarilla que el voldrien prolongar. Els estudiants van llançar-se al carrer, com el 1930, i van cremar retrats del Franco i del noi Primo de Rivera. Van ferir tres policies, malgrat la manca d'entusiasme d'aquests per perseguir-los brutalment, i van llençar crits que el propi "governador", en una altra nota grotesca, confessa que eren "de manifeste caracter subversivo". Feia pocs dies que havia saltat, per segona vegada, el "Monumento a los caídos", que empastifa la cruïlla del Passeig de Pi i Margall i l'avinguda del 14 d'Abril en substitució del monument a Pi que havia erigit la República, i després de la dinàmica vingueren els fulls clandestins, reproduïts espontàniament per molts, i les crides telefòniques anònimes invitant a sumar-se a la protesta general. L'actitud cívica de la població és tan més meritòria si pensem que feia un fred inhabitual, dos graus sota zero, i que la ciutat estava nevada. A nós les restriccions d'electricitat van començar a Catalunya, principal productora de corrent de tot el país, dos dies per setmana, mentre que a Madrid tot just les anunciaven però es reservaven de donar corrent de dues a tres, adhuc quan hi hagi restriccions, perquè els funcionaris falangistes puguin agafar l'ascensor quan tornin, fatigats, de llurs "covachuelas".

Espanya és sempre el primer productor d'oliva del món. Els nordamericans s'emporten el bon oli i la gent del país consum l'agre. Però, encara que això no s'exporti, no hi ha manera d'escalfar-se, per exemple, amb pinyols d'oliva, perquè està acaparada pels negociants del règim i és intrometible. Quant a les restriccions de petroli, són pitjors que enlloc.

La gent escoltava amb delit la ràdio estrangera i, malgrat silencis interessats deguts a pressions diplomàtiques o amenaces públiques a periodistes proferides per Radio Nacional acollia amb satisfacció les rares informacions objectives sobre el gran moviment popular.

Hi ha hagut alguns centenars de detencions: obrers, estudiants, advocats, etc., etc. No es sap gran cosa dels detinguts, però això ha augmentat la tensió. Per damunt del conflicte dels tranvies, la impressió general és que això "acaba de començar." Les coses estan plantejades a fons aquesta vegada, i no s'en pot preveure la sortida. Ja s'han liquidat les darreres il·lusions d'alguns sobre "l'ajuda" dels Estats Units que havia d'arribar com el producte del pacte que el nostre secretari general va qualificar de Pacte d'ignomínia i la situació econòmica s'agreuja ràpidament. Es va a la paràlisi general de l'economia, i no és probable un remei immediat i eficaç sota aquest règim. La peseta baixa, tot s'ensorra, i la dificultat consisteix a trobar algu que vulgui carregar els neulers sense procedir a una transformació radical. Cada grup del règim tira pel seu cantó, els responsables cuiten a enviar a l'estranger llurs darreres reserves, la disbauxa administrativa continua i cadascun pensa només a acabar tranquil·lament els seus dies ben lluny. En tot cas el poble no està disposat a fer esqueneta a noves aventures i continuarà lluitant per la llibertat fins a obtenir satisfacció veritable.

A primers de novembre es varem augmentar els salaris. L'esmentat augment va ésser el senyal d'una cursa per a l'augment de preus que ha anat empitjorant la situació de l'assalariat. Ultra els transports, augment de lloguers, segons categories; de productes metal·lúrgics, 20%. Desaparició del mercat de metalls no ferrosos: estany, coure, llautó, zinc, plom, etc. Prou actual de l'estany aliatge 33%: 100 pesetas kilo. Plom vell prou de compra pel drapaire 17; llautó 58; coure 80, prou de recuperació.

Els pescadors compraven el petroli per sortir de pesca amb les barques a 1.05 el litre. L'Estat l'ha augmentat a 4'30 el litre. Aquest augment va provocar, coincidint amb el moviment general, una vaga de pescadors a tot el litoral català i sembla que també a altres llocs. L'Estat va haver de cedir i reduir el preu del petroli.

Davant de tot això, no serveix de gran cosa la ridícula literatura "acedal" dient que tot ho fan "al amparo de coyunturas adversas", ni als comentaris periodístics inspirats donant la culpa a ... Ràdio Praga! Però també l'Acado ha de condessar que el moviment fou "sin registrarse violencias ni producirse tumulto alguno". Aquesta és la mare dels ous, i poc útil resulta l'ocupació militar dels carrers per la força "aprobada de estos propósitos", com diu el "gobernador" en el seu castellà macarrònic.

Com hem dit més amunt, les coses tot just acaben de començar.

I repetim: Catalunya, unida, s'ha redreçat!

Segons les darreres notícies, el moviment de boicot als espectacles es va estendre, també, a les comarques. Son diverses les ciutats de Catalunya on, el dissabte i diumenge assenyalats, l'abstenció fou unànime.

EL "SEGURO" ES UN POU SENSE SOLA.

Sabem d'una casa que habitualment pagava 18.000 pessetes mensuals per assegurances dels seus obrers, el mes de desembre, sota el pretext que havia pagat doble mensualitat, va haver de pagar al "seguro" 75.000 pessetes.

Total, perquè els obrers tinguin "assegurada" una recepta d'ajuda amb sucre, car el "seguro" no "assegura" res més.